

Rob van Eekeren woont sinds een klein jaar in Isselwaerde. Zijn opname in het verpleeghuis was een ingrijpende verandering. Voor Rob zelf, maar ook voor zijn vrouw Riet. Zij kon de zorg maar moeilijk uit handen geven. Nu kookt ze samen met verzorgende Debby Wentwoord regelmatig een lekker potje voor haar man en de andere bewoners van woning 1.

Goedemiddag, meneer Van Eekeren." Riet van Eekeren buigt zich liefdevol over haar man heen. Ze pakt zijn handen vast, knijpt er zachtjes in, zet zijn bril goed op zijn neus. "Zo, nu zie je het allemaal wat beter." Dan draait ze zich om naar Debby Wentwoord. "Ha Debby, hebben de mensen al wat te drinken gehad?" "Kijk, dat is nou typisch mevrouw Van Eekeren", zegt Debby, terwijl Riet in de koelkast duikt, op zoek naar vruchtensap. "Nooit hoeft je haar wat te vragen. Ze staat altijd voor anderen klaar."

Deze woensdagmiddag geurt het rond thee-tijd al heerlijk naar knoflook en Italiaanse kruiden in de huiskamer met open keuken. Debby heeft alvast een grote schaal kipblokjes in de marinade gezet. Straks gaat het vlees met roerbakgroente en tomatensaus door de macaroni. "Het lievelingskostje van de bewoners", zegt Debby, die erg van koken houdt. Sinds een paar maanden bereidt ze samen met Riet regelmatig de warme maaltijd voor de bewoners van woning 1. Wat ze

zoal kokkerellen? "Bami en nasi", somt Riet op. "maar ook broccoli, of bloemkool. En macaroni dus. Is er trouwens geraspte kaas om te gratineren?" Debby knikt. "Lekker", zegt Riet.

Waardevol

De kookbeurten met Debby zijn waardevol voor Riet en haar man. "Meer dan twintig jaar heb ik voor hem gezorgd. Heel moeilijk om dat van het ene op het andere moment los te laten. Daarom vind ik het zo fijn om nu weer voor hem te koken. Zijn we toch ook nog een beetje samen." Haar man heeft Lewy Body demencie en COPD. De tekenen waren er al langer, de diagnose werd in 2006 gesteld. Daarna ging het vrij snel bergafwaarts. Riet zorgde met veel geduld en liefde voor haar man, tot hij begin vorig jaar in het ziekenhuis moest worden opgenomen. Verpleeghuisopname bleek daarna onvermijdelijk. Op 27 juni was het zo ver. De datum staat in haar geheugen gegrift. "Ik vond het vreselijk om hem achter te laten. Rob was boos. Dat is hij soms nog. Dan wil hij naar huis." Dat plezier doet ze haar echtgenoot graag. "We drinken thuis een kopje koffie en dan breng ik hem terug."

Schattig

De eerste maanden waren enorm wennen. Inmiddels gaat het beter, zegt Riet. "Ik houd mezelf flink bezig. Anders ga ik piekeren. Ik ben eigenlijk voortdurend met mijn gedachten bij mijn man." Ze gaat elke dag naar

Isselwaerde, vaak komt ze twee keer. Als het weer en de conditie van Rob het toelaten, neemt ze hem mee naar buiten. Op haar oppasdagen komt jongste kleindochter Mila van anderhalf mee naar Isselwaerde. "Rob en Mila zijn heel hecht samen", vertelt Riet. "ze aait hem en geeft hem stukjes brood. Zo schattig om die twee te zien."

Voor Riet is de kookbeurt vanzelfsprekend. Ze doet het graag. Maar dat geldt vast niet voor iedereen. Participeren in de zorg is prima zo lang het vrijwillig gebeurt, vindt Riet. "Als het een verplichting was, zou ook ik zeker met een ander gevoel hierheen gaan. Ik denk dat je zorgtaken moeilijk kunt verplichten. Veel mensen hebben een druk leven. Mijn kinderen ook. Ze werken hard, hebben zelf een gezin. Ik verwacht ook niet van hen dat ze voor mij gaan zorgen, mocht dat straks nodig zijn."

Houd de naaste vast

Zo heet het project waarmee verpleeghuis Isselwaerde de relatie wil verstevigen tussen bewoners, naasten en medewerkers. Wie jarenlang voor een dementerend familielid heeft gezorgd, vindt het vaak moeilijk om de zorg helemaal los te laten als dat familielid naar een verpleeghuis gaat. In Isselwaerde zijn naasten van bewoners van harte welkom om op een natuurlijke manier zorgtaken uit te voeren. Bijvoorbeeld door eens per week een gezonde, lekkere maaltijd te koken. Niet als plicht, maar gewoon, omdat het fijn is.

"Mevrouw Van Eekeren staat altijd voor anderen klaar"